

Dr Robert A. Peterson, Kościół i rzeczy ostateczne, Sesja 5, Ludzie Boga w Starym Testamencie, Ich Bóg, Zadośćuczynienie

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doctrines of the Church and Last Things. To jest sesja 5, People of God in the Old Testament, Their God, Atonement.

Kontynuujemy wykłady na temat doktryny Kościoła, czyli eklezjologii.

Szukajmy Pana. Łaskawy Ojcze, dziękuję Ci za to, że objawiłeś się nam w swoim słowie. Dziękuję Ci za posłanie swojego syna, aby był Zbawicielem świata, nawet naszym Zbawicielem. Dziękujemy za zesłanie Ducha Świętego do naszych serc, abyśmy mogli wiedzieć, że jesteś naszym Ojcem, a my jesteśmy Twoimi dziećmi. Zwiększ naszą miłość do Pana Jezusa, jego kościoła i jego ludu. Błogosław nam, gdy studiujemy; błogosław naszym rodzinom, prosimy również przez święte imię Jezusa. Amen.

Studiujemy lud Boży w Starym Testamencie. Przyjrzelśmy się początkom z Adamem i Ewą w ogrodzie, przymierzom od czasów Noego do Nowego Przymierza, wyborom, odkupieniu z niewoli, a teraz dochodzimy do nagłówka: lud Boży i ich Bóg.

Jahwe sam definiuje swój lud Starego Testamentu. Ich tożsamość można zrozumieć tylko w odniesieniu do niego. Tak więc badamy jego imię i atrybuty.

Kiedy Bóg wzywa Mojżesza i wysyła go do Izraelitów, pyta, jeśli pójdę do Izraelitów i powiem im, że Bóg waszych przodków posłał mnie do was, a oni mnie zapytają, jakie jest Jego imię? Co mam im powiedzieć? Odpowiedź Pana jest kluczowa dla zrozumienia Jego tożsamości i tożsamości Jego ludu. Bóg odpowiedział Mojżeszowi: Jestem, który jestem. To jest to, co masz powiedzieć Izraelitom. Wysyłam ci tę wiadomość.

Bóg powiedział również Mojżeszowi, aby powiedział Izraelitom, że Pan, Bóg waszych przodków, Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba posłał mnie do was. To jest moje imię na wieki. Tak mam być wspominany w każdym pokoleniu, Wyjścia 3:14 i 15.

Przyjrzymy się więc imieniu Boga i atrybutom Boga i zobaczymy, jak sam Bóg pomaga zdefiniować lud Starego Testamentu — imię Boga. Znaczenie imienia Boga było przedmiotem debaty egzegetów i tłumaczy.

Christopher Morgan podaje pomocne podsumowanie w swojej *książce Christian Theology*, strona 91. „To objawienie Mojżeszowi, pośrednikowi przymierza na Synaju, jest ważne, ponieważ wraz z nim Bóg na zawsze ogłasza swoją tożsamość. Po pierwsze, Bóg oświadcza, że jest Ja jestem. Używa tego samego czasownika, który zawiera obietnica, że będzie ze swoim ludem, werset 12, podkreślając wierność przymierzu z nimi. Po drugie, Ja jestem, od czasownika być, również objawia suwerenną wolność Boga. On nie jest zależny od Izraelitów, ale oni są zależni od Niego. Po trzecie, Bóg zastępuje Ja jestem Jahwe, tłumacząc Pana w wersecie 15, i mówi, że jest Bogiem Abrahama, Izaaka i Jakuba. Jest Panem, który dotrzymuje przymierza ze swoim ludem”.

Bóg definiuje swój lud w relacji do siebie. Jest wierny i nigdy ich nie opuści. Jest suwerenny, a ich istnienie zależy od jego wolnej łaski.

Zawiera z nimi przymierze i uznaje ich za swój lud przymierza, nawet gdy zobowiązuje się do nich. Atrybuty Boga. Bóg objawia się również w Starym Testamencie, manifestując swoje atrybuty, a one również są niezbędne do zrozumienia jego ludu.

Powszechne jest rozróżnianie nieprzekazywalnych atrybutów Boga od jego przekazywalnych. Te pierwsze są cechami Boga, które są tylko jego, niedzielone z ludźmi, nieprzekazywalne. Te drugie są tymi, które dzieli z ludźmi, przekazywalne.

Nieprzekazywalne atrybuty Boga. Należą do nich aseity, Jeremiasz 2:13. Jedność, Powtórzonego Prawa 6:4 i 5. Duchowość, jest on istotą duchową bez ciała, Wyjścia 6:1-4. Nieskończoność, Psalm 147:5, Izajasz 57:15. Wszechobecność, 1 Królów 8:27, Jeremiasz 23:23 i 24. Wszechmoc, Powtórzonego Prawa 4:37, Izajasz 40:26. Wszechwiedza, Hiob 28:24, Psalm 147:5. Wieczność, Psalm 90:9-0, wersety 2 i 4. Niezmiennność, Psalm 102:27, Malachiasz 3:6. I wielkość, Wyjścia 15:11, Psalm 86:8-10. Muszę to zrobić jeszcze raz, bo jest tak wiele wersetów.

Nieprzekazywalne cechy Boga obejmują aseity. Nie ma początku. Jest swoim własnym źródłem.

To nawet nie jest w porządku. Lubię to tak mówić. Nie ma źródła.

On jest żywym Bogiem. Jest bezprzyczynowy, to znaczy aseity, Jeremiasz 2:13. Jedność, jest jeden, Powtórzonego Prawa 6:4 i 5. Duchowość, nie ma ciała, Wyjścia 6:1-4. Nieskończoność, tak naprawdę, jest bardzo trudna do udowodnienia. I te wersety zmierzają w tym kierunku, ujmę to w ten sposób.

Innymi słowy, nie jestem pewien, czy Żydzi mieli pojęcie nieskończoności. W każdym razie Psalm 147:5, Izajasz 57:15. Nie zaprzeczam, że Bóg jest nieskończony. Mówię tylko, że trudno jest to wyrazić ludzkimi słowami.

Wszechobecność, 1 Królów 8:27. Objawia swoje imię w świątyni. Ma tam szczególną obecność, ale wypełnia niebo i ziemię w najwyższym niebie. Nie ogranicza się do świątyni.

Jeremiasz 23:23-24. Wszechmoc, Powtórzonego Prawa 4:37, Izajasz 40, werset 26. Wszechwiedza, Hiob 28:24, Psalm 147:5. Wieczność, Psalm 90, werset 2 i 4. Niezmiennność, Psalm 102:27, Malachiasz 3:6. I wielkość, Wyjścia 15:11, Psalm 86:8-10. Te cechy pokazują, że jest on bardzo różny od nas pod względem przekazywanych cech.

Sprawiają, że jego lud staje w bojaźni przed nim i służy mu. W swoim słowie, posługuje on swoimi atrybutami swojemu ludowi. Jego aseity, oto przykłady jego atrybutów Boga używającego swoich atrybutów, Boga w swoich atrybutach, posługującego swojemu ludowi.

Jego aseity, jedność i duchowość ostrzegają przed bałwochwalstwem. Powtórzonego Prawa 4:15-20, Jeremiasza 2:13. Jego aseity, jest bez przyczyny, nie ma przyczyny. Jedność i duchowość ostrzegają nas przed bałwochwalstwem.

Nie czyń sobie obrazu, bo Bóg jest duchem. Nie widziałeś żadnej postaci, gdy mówił do ciebie z ognia, Powtórzonego Prawa 4:15-20, Jeremiasza 2:13. Ze swoich nieskończonych zasobów, nieskończoności, troszczy się o nas i odnawia nas. Izajasz 40:10-11. Izajasz 40:29-31. Nawet młodzieńcy, dzielni młodzieńcy się męczą.

Ludzie biegają maratony, ludzie biegają supermaratony, ale ludzie nie biegają 2000 mil maratonów. Umarliby. Bóg wzmacnia nawet maratończyków.

Jego nieskończone zasoby, w jego nieskończonych zasobach, troszczy się o swój lud i odnawia go. Izajasz 40:10-11:29-31. On zawsze jest z nami w obecności, aby nas prowadzić i podtrzymywać. Psalm 139:7-11. Gdzie mogę uciec przed Twoją obecnością? Nigdzie, nigdzie.

Używa swojej wszechmocy, aby nas wyzwolić. Wyjścia 14:30-31, Powtórzonego Prawa 4:37. Wyjścia 14:30-31, Powtórzonego Prawa 4:37. Używa swojej wszechmocy, aby wyzwolić swój lud. jest nieskończoną wiedzą, zna nas dogłębnie i wzbudza w nas podziw.

Psalm 139:1-6. Psalm 147:5. Takie myśli są dla mnie zbyt cudowne. Nie mogę ich powstrzymać, mówi psalmista. Psalm 139:1-6. Psalm 147:5. Jego wieczność czyni go naszym schronieniem.

Psalm 90:1-2. Od wieczności do wieczności, Ty jesteś Bogiem. Od wszystkich pokoleń, byłeś naszą ucieczką. Psalm 90:1-2. Jego wyjątkowa niezmiennność, Jego niezmiennność, zachowuje nas.

Fakt, że się nie zmienia, nas chroni. Psalm 102:27, Malachiasz 3:6. Ponieważ Ja, Pan, się nie zmieniam, wy, synowie Jakuba, nie jesteście zniszczeni. W przeciwnym razie zostalibyście zniszczeni tyle razy.

Psalm 102:27, Malachiasz 3:6. Jego niezrównana wielkość pobudza nas do uwielbienia. Wyjścia 15:11. Psalm 86:8-10. Niezrównana wielkość Boga, szukamy słów. Psalm 150.

Wielkość jego wielkości. Jego nieskończona wielkość, mówią tłumacze. Chwalcie go za jego potężne czyny.

Chwalmy go za jego znakomitą wielkość. Wielkość jego wielkości. Jego niezrównana wielkość pobudza naszą cześć.

Wyjścia 15:11. Psalm 86:8-10. Komunikowalne atrybuty Boga. To te, którymi dzieli się z nami. Są problemy nawet z tym całym rozróżnieniem między nieprzekazywalnym a komunikowalnym.

Nie mam czasu, aby teraz się tym zająć. Oto jednak źródło dla Ciebie. Christopher Morgan, *Christian Theology*, 117-119, omawia problemy i powody, dla których nadal używamy tych tagów, a także mocne i słabe strony takiego postępowania.

Dość powiedziane. Komunikowalne atrybuty Boga. Należą do nich osobowość, Izajasz 45:22. Bóg jest osobą z intelektem, emocjami i wolą.

Suwerenność, Powtórzonego Prawa 4:39. Psalm 103:19. Mądrość, Powtórzonego Prawa 34:9. Hioba 12:13. Prawdomówność, 1 Samuela 15:29. Izajasz 45:19. Wierność, Jozuego 21:45. Psalm 89:1 i 2 i 5. Świętość, Kapłańska 11:44. 1 Samuela 6:10. Sprawiedliwość, Wyjścia 34:7. Psalm 11:7. Miłość, Wyjścia 34:6 i 7. Jeremiasza 31:3. Łaska, Wyjścia 34:6. Ozeasz 3:1. Miłosierdzie, Wyjścia 3:7. Psalm 103:10. Dobroć, Psalm 145:9. Nehemiasza 9:25. Cierpliwość, Wyjścia 34:6. Psalm 103:8. I chwala, Psalm 29:3. Izajasz 6:1-6.

Jeszcze raz. Atrybuty Boga, którymi się z nami dzieli, obejmują osobowość, Izajasz 45:22. Suwerenność, Powtórzonego Prawa 4:39. Psalm 103:19. Mądrość, Powtórzonego Prawa 34:9. Hiob 12:13. Mówisz, Powtórzonego Prawa 34 pojawia się tutaj bardzo często. Przepraszam, myślę o Wyjściu 34. Wyjście 34 pojawia się tutaj bardzo często. Z pewnością tak. To tam Bóg objawia swoje imię. Ale to było poprawne. Mądrość, Powtórzonego Prawa 34:9. Hiob 12:13. Prawdomówność, 1 Samuela 15:29. Izajasz 45:19. Wierność, Jozuego 21:45. Psalm 89:1 i 2 i 5. Świętość, Księga Kapłańska 11:44. 1 Samuela 6:10. Sprawiedliwość, Księga Wyjścia 34:7. Psalm 11:7. Miłość, Księga Wyjścia 34:6 i 7. Jeremiasz 31:3. Łaska, Księga Wyjścia 34:6. Ozeasz 3:1. Miłosierdzie, Księga Wyjścia 3:7. Psalm 103:10. Dobroć, Psalm 145:9.

Nehemiasz 9:25. Cierpliwość, Księga Wyjścia 34:6. Psalm 103:8. I chwała, Psalm 29:3. Izajasz 6:1-8. Chociaż odległość między nieprzekazywalnymi atrybutami Boga i ludzkimi jest większa, nadal istnieje ogromna przepaść między przekazywalnymi atrybutami Boga a naszymi. Rozważ różnicę między mądrością, świętością i miłością Boga a naszymi.

Aby przytoczyć trzy przykłady. Niemniej jednak wszyscy ludzie wykazują niektóre z przekazywanych atrybutów Boga, ponieważ stworzył ich na swój obraz. Czy włączam do tego osoby niezabawione? Tak, włączam.

Jednakże jako skończone stworzenia żyją pod swoim nieskończonym stwórcą. A jako upadli ludzie, nawet wielcy święci, bardzo niedoskonale odzwierciedlają Boga w tym życiu. Nadal widzimy częściowe przedstawienia przekazywanych atrybutów Boga w jego ludzie.

Tutaj podajemy konkretne przykłady, jak te cechy wpłynęły na wierzenia Izraelitów. Mówimy o ludzie Boga w Starym Testamencie. A teraz mówimy o tym, jak są oni definiowani przez swojego Boga.

Tutaj, poprzez jego atrybuty. Cecha osobowości Boga pozwala jego ludowi poznać go osobiście. Daleko od bogów religii świata, nie jest on identyczny ze wszechświatem.

On to zrobił. Nie jest tym całkowicie transcendentnym, który jest tak daleko, że nie ma żadnego związku. Jest całkowicie oderwany.

On nie jest całkowicie transcendentny. On nie jest wyższą świadomością w nas. Bzdury new age.

Przepraszam za mój francuski. Ale to osoba z dużej litery, która wie i może być poznana. Rozważ słowa Dawida, człowieka według serca Bożego.

1 Samuel 13:14. Kocham Cię, Panie, moja siło. Psalm 18:1. Prosił Boga, cytuję, rozprzestrzeń swoją wierną miłość nad tymi, którzy Cię znają.

Psalm 36:10. Chociaż nie możemy tego w pełni zrozumieć, Pismo naucza, że Bóg jest absolutnie suwerenny, podczas gdy ludzie mają prawdziwą wolność. Józef uznał suwerenność Boga, nawet gdy został zdradzony przez swoich braci.

Nie zaprzeczył grzechowi brata, sprzedając go w niewolę. Ale spójrz na bardziej ostateczną przyczynę. Cytuj, to nie ty mnie tu posłałeś, Egipcie, gdzie rządził pod faraonem, ale Bóg, Księga Rodzaju 45, 8. Józef wyznał, cytuję, zaplanowałeś zło przeciwko mnie.

Bóg zaplanował to dla dobra, aby przynieść obecny rezultat, przetrwanie wielu ludzi. Rodzaju 50:20. Wielu ludzi, w tym jego zgniłych braci.

Poprzez Mojżesza Bóg obdarzył Jozuego mądrością, której potrzebował, aby przewodzić ludowi Bożemu. Cytat: Jozue, syn niczyj, został napełniony duchem mądrości, ponieważ Mojżesz położył na niego rękę. Powtórzonego Prawa 34:9. Kiedy Bóg objawił Danielowi sen Nebukadnesara i jego interpretację, Daniel, cytując, chwalił Boga niebios i oświadczył: niech imię Boga będzie chwalone na wieki wieków, gdyż mądrość i moc należą do Niego.

Daniel 2:20. Nie powiedział, o, jakież ze mnie mądry facet. Oddał pochwałę tam, gdzie była należna.

Tak, należą do niego, mądrość i moc. A w dobroci, cytuję, Pan daje mądrość swojemu ludowi. Księga Przysłów 2, 6. Psalmista ufa Bogu prawdy.

To cytując. Psalm 31:5. Którego słowo jest prawdą, nie tylko w części, ale w całości. Psalm 119:160.

Dlatego lud Boży wybiera drogę prawdy. To są wszystkie cytaty z Psalmu 119, werset 30. I proszę Go, aby nigdy nie odebrał słowa prawdy z ich ust.

Wiersz 43. Wybitny jest tutaj Abraham, który, cytuję, uwierzył Panu, a On przypisał mu sprawiedliwość. Rodzaju 15:6. Nie dziwi nas zatem, że Nowy Testament uważa Abrahama za wzór tych, którzy wierzą, że Bóg i jego słowo mówią tylko prawdę.

Rzymian 4:16-22. Galatów 3:5-9. Hebrajczyków 11:8-10:17-19. Rzymian 4:16-22.

Galacjan 3:5-9. Hebrajczyków 11:8-10. Hebrajczyków 11:17-19. Podczas gdy rozpaczamy nad upadkiem Jerozolimy, cytuję: nasze serce jest chore z powodu Góry Syjon, która leży spustoszona.

Lamentacje 5:17. Wierni Izraelici pamiętają, cytuję, wierną miłość Pana. Lamentacje 3:22.

I ogłaszaj, wielka jest twoja wierność. Werset 23. Powierzają przyszłość swemu Bogu, który dotrzymuje przymierza.

Cytat, Pan jest moim udziałem. Dlatego pokładam w nim nadzieję. Lamentacje 5:24.

Wołają: Panie, przywróć nas do siebie, abyśmy mogli powrócić, odnowić nasze dni jak za dawnych czasów. Werset 21. Izajasz doświadcza traumy świętości Boga.

Kiedy zobaczył teofanię Boga siedzącego jako król w swojej świątyni, Serafin ogłosił świętość i chwałę Boga. Tak więc, Izajasz woła, cytuję, biada mi, bo jestem zrujnowany, ponieważ jestem człowiekiem nieczystych warg i mieszkam pośród ludu nieczystych warg, ponieważ moje oczy widziały króla, Pana Zastępów. Izajasz 6:5. Miłosiernie, Bóg symbolicznie oczyszcza i przebacza Izajaszowi.

A prorok zgłasza się na ochotnika, by służyć Bogu. Wersety od 6 do 8. Dla ludzi Starego Testamentu sprawiedliwość Boga oznacza, cytuję, że kocha On sprawiedliwe uczynki. Psalm 11 :7. Oznacza to, że nie pozostawi winnych bez kary.

Wyjścia 34:7. I będzie sędził świat sprawiedliwie i wiernie. Psalm 96:13. Dla hebrajskiego niewolnika sprawiedliwość Boga oznacza również, że troszczy się i ustanawia wolność po sześciu latach służby, a jego pan nie odsyła go z pustymi rękami, ale z hojnym zaopatrzeniem z trzody, klepiska i tłoczni.

Powtórzonego Prawa 15:13 do 14. Dla hebrajskich panów Boża sprawiedliwość oznaczała pamiętanie w traktowaniu niewolników, że byli niewolnikami w Egipcie, zanim Pan ich odkupił. Powtórzonego Prawa 15:15.

Wielkie objawienie charakteru Boga w Księdze Wyjścia 34:6 i 7, skupia się na Bożym miłosierdziu, łasce, wyrozumiałości, niezachwianej miłości i wierności. Wersety 6 i 7. Te cechy jaśnieją w Bożym postępowaniu z królem Dawidem. Po popełnieniu wielkich grzechów Dawid dopuścił się cudzołóstwa z Batszebą, żoną innego mężczyzny, a następnie zatuszował to, doprowadzając do zabicia jej męża Uriasza.

2 Samuela 11:2 do 4:14 do 17. Po tym, jak Dawid pokutował, a nieślubne dziecko urodziło się i umarło, Dawid przestał płakać. Pocieszył Batszebę, spał z nią, a ona urodziła Salomona.

Następne słowa są uderzające. Cytat, Urodziła syna i nadała mu imię Shlomo, Salomon. Pan go umiłował i wysłał wiadomość przez proroka Natana, który nadał mu imię Jedidiah, ze względu na Pana.

2 Samuela 12:24, 25. Jedidiasz oznacza umiłowanego przez Pana i z pewnością nim był. Salomon zastąpił Dawida na tronie królewskim, zbudował świątynię i przyniósł narodowi pokój i bezpieczeństwo.

Porównaj 1 Kronik 22:9. Przeczytaj więcej na ten temat w Vannoy Commentary on 1 and 2 Samuel, strona 336. Życie Ozeasza doskonale oświeśla łaskę Bożą. Prorok posłuchał Boga, biorąc za żonę Gomer, kobietę, która według interpretacji Vannoya mogła być nierządnicą.

Ozeasza 1, 2 i 3. Zarówno czyny jego żony, jak i imiona dzieci symbolizują duchowe cudzołóstwo i bałwochwalstwo Izraela. Na przykład Bóg powiedział Ozeaszowi, aby

nazwał swojego syna Lo-Ammi, nie mój lud, bo nie jesteście moim ludem, a Ja nie będę waszym Bogiem. To odwrotność obietnicy przymierza, zaprzeczenie obietnicy przymierza.

Werset 8, nawet po tym, jak Gomer dopuściła się cudzołóstwa, Bóg mówi Ozeaszowi, aby ją przyjął z powrotem. Idź ponownie, okaż miłość kobiecie, która jest cudzołożnicą, tak jak Ja, Pan, kocham Izraelitów, nawet jeśli zwracają się do innych bogów. Relacja Ozeasza z Gomer odzwierciedla relację Izraela z Panem.

Księga kończy się wezwaniem przez Boga swojego ludu do pokuty i ponownym potwierdzeniem swojej miłości do nich. Jest On cierpliwym Bogiem. Wow! Ozeasz 14:1 do 4. Ozeasz świadczy o łasce Bożej wobec upartego ludu, który kocha bożki bardziej niż Jego.

Historia Rut jest pełna Bożego miłosierdzia. Urodziła się w Moabie, narodzie, który był wrogiem Izraela i czcił boga Kemosza, który żądał ludzkich ofiar. Z dala od ludu Bożego, ona i Orpa poślubiły Hebrajczyków, którzy przenieśli się do Moabu.

W przeciwieństwie do Orpy, która pozostała w Moabie, Rut towarzyszyła swojej teściowej Noemi do Izraela, jej ojczystej ziemi. Tam Bóg okazał Rut miłosierdzie, oddając ją pod opiekę Boaza, pobożnego człowieka, który pozwolił jej zbierać kłosa na swoich polach. Podążając za wskazówkami Noemi, Rut dała Boazowi znać, że chciałaby zostać jego żoną.

Przyjął jej propozycję i po spełnieniu prawnych zwyczajów uzyskał prawo do wykupienia jej i ziemi jej męża. Rut urodziła Boazowi syna, Obeda, który był dziadkiem króla Dawida, a zatem w linii Jezusa Chrystusa, Mesjasza. Boże miłosierdzie, miłosierdzie, miłosierdzie.

I jak pięknie. Potrzebujemy Księgi Rut po paskudnej Księdze Sędziów. Och.

Boża hojność jest obficie ukazana w postępowaniu Dawida z kalekim synem Jonatana, Mefiboszetem. Jonatan, syn Saula i przyjaciel Dawida, zginął w bitwie ze swoim ojcem, 1 Samuela 31:2. Dawid pragnął okazać życzliwość komuś z rodziny Saula ze względu na Jonatana.

To cytuję, 2 Samuel 9:1. A gdyby Mefiboszet pojawił się przed królem, byłoby zwyczajem starożytnych monarchów, aby wymazać rodzinę rywala, zwłaszcza męczyzn. Dawid nawet o czymś takim nie pomyślał.

Kiedy Dawid opowiedział mu o swoich planach błogosławienia go, Mefiboszet zawołał: Czym jest twój sługa, że interesujesz się martwym psem takim jak ja? Werset 8 z 2 Samuela 9. Ale przez Dawida Bóg okazał dobroć kalekiemu

Mefiboszetowi. Dawid przywrócił mu pola Saula i zapewnił Mefiboszetowi pożywienie, aby mógł zawsze jadać przy stole króla. To cytat, werset 13.

Choć cierpliwość Hioba jest pamiętna, podobnie jak cierpliwość innego starotestamentowego świętego, który jest często pomijany, Noego. Odbiorca Bożej łaski, Księga Rodzaju 6-8, historia Noego jest opowieścią o cierpliwości Boga. Cytat: Bóg cierpliwie czekał za dni Noego, gdy przygotowywano arkę.

W nim, niewielu, to jest osiem osób, zostało uratowanych przez wodę. 1 Piotra 3:20. Bóg był głęboko zasmucony, cytuję, ponieważ ludzka niegodziwość była szeroko rozpowszechniona na ziemi.

Rodzaju 6:5. I postanowił zniszczyć ludzkość wielkim potopem. Kwestia ta jest przedmiotem debaty, ale Waltke twierdzi, że najlepszą interpretacją dni człowieka będzie 120 lat.

Werset 3 odnosi się do okresu czasu między ogłoszeniem sądu a potopem. Zobacz Księgę Rodzaju 5:32 i 7:6. Nadchodzący sąd Boży przez potop jest doprawiony łaską.

1 Piotra 3:20. 120-letnie opóźnienie daje ludziom czas na pokutę i daje świadectwo nadchodzącego sądu przez Noego i jego ogromną arkę. To cytat Waltkego.

Noe, kaznodzieja sprawiedliwości, 2 Piotra 2-5, cierpliwie ostrzegał swoich współczesnych. Miałem profesora seminarium, który kiedyś wygłosił kazanie. Nie pamiętam wielu kazań, kropka, w moim życiu.

Pamiętam to. John Grawley wygłosił kazanie o Noem, odnoszącym sukcesy kaznodziei. Mówisz, że głosił przez 120 lat? I miał tylko własną rodzinę? I powiedział, że tak.

I to był wielki sukces dany przez Boga. Chwała Boga to Jego wrodzony, wspaniały majestat objawiony Jego stworzeniom, który wywołuje ich reakcję uwielbienia. Cudownie, On nie tylko jest chwalebny i objawia swoją chwałę, abyśmy oddawali Mu chwałę w uwielbieniu, ale dzieli się swoją chwałą z wierzącymi.

Teraz przekażę Jana 17:22 i 2 Koryntian 3:18, które są dla mnie bardzo trudnymi wersetami. Bóg porusza wierzących od chwały do chwały, gdy patrzą na Syna Bożego w lustrze. Bóg dzieli się swoją chwałą z wierzącymi teraz, przekazując ją i ostatecznie w uwielbieniu.

2 Koryntian 4:17, 2 Tesaloniczan 2:14, Mojżesz wyróżnia się jako postać Starego Testamentu najbardziej zaznajomiona z chwałą Boga. Odważnie prosi Boga, proszę, pokaż mi swoją chwałę. Wyjścia 33-18.

Uff. Meek Moses stał się dość odważny. I Bóg tak zrobił.

Wyjścia 33, wersety 20-23, 34:5-8. Mojżesz, cytuję, nie zdawał sobie sprawy, że skóra jego twarzy lśniła w wyniku rozmowy z Panem. Wyjścia 34:29.

W rzeczywistości, cytuję, Izraelici nie mogli patrzeć stale na twarz Mojżesza z powodu jej chwały. 2 Koryntian 3:7. Pan jednak zachował najlepsze na koniec.

Gdy bowiem przybytek został ukończony, cytuję, obłok zakrył, obłok chwały, zakrył obecność Boga, zakrył namiot spotkania, a chwała Pana wypełniła przybytek. Mojżesz nie mógł wejść do namiotu spotkania, ponieważ obłok spoczywał na nim, a chwała Pana wypełniła przybytek. Wyjścia 40:34-35.

Osoba i charakter Boga definiują Jego lud Starego Testamentu. Nie tylko to, patrzymy na lud Boży i zadośćuczynienie. W łasce Bóg zapewnił zadośćuczynienie dla swojego ludu Starego Testamentu.

To również ich definiuje, ponieważ spośród wszystkich ludów starożytnego Bliskiego Wschodu, tylko im żywy i prawdziwy Bóg dał kapłanów, ołtarze i ofiary, które odpuszczają grzechy. Pamiętajcie, powiedziałem wcześniej w tych wykładach, że nie musimy tylko patrzeć wstecz z Nowego Testamentu i krytykować starego jako okresu niedojrzałości itd., prawda? Musieli składać ofiary cały czas i dzień pojednania każdego roku. Chrystus przyszedł teraz i nie ma już ofiar, przyznanych.

Ale nie jest sprawiedliwe, aby tylko patrzeć wstecz. Jeśli umieścimy się w ich kontekście i rozejrzemy się dookoła, to żal! To ludzie, za których Bóg dokonał zadośćuczynienia, a zatem wszyscy, którzy uwierzyli, zostali przebaczeni. Bóg nie uczynił tego dla żadnego innego ludu na planecie w tamtym czasie.

Wiem, że był misyjnym Bogiem od początku, a na końcu Izraela przyjdzie prawdziwy Izraelita, Pan Jezus. Rozumiem. Syn Abrahama, Syn Dawida i tak dalej.

A ewangelia ma dotrzeć do świata w Dziejach Apostolskich, ale... A Izrael miał być światłem dla narodów, ale zawiódł. Ale rozglądając się dookoła, zobaczyłem, że ta osoba ze wszystkich ludów została pobłogosławiona. Księga Kapłańska koncentruje się na ofiarach ustanowionych przez Boga, które przynoszą przebaczenie wierzącym czcicielom, szczególnie w Dniu Przebłagania.

Izajasz prorokuje o bezgrzesznym słudze Pana, który złoży ofiarę, jakiej nie złoży nikt inny. Ofiary z Księgi Kapłańskiej 1 do 6. Po krótkim omówieniu ofiar skupimy się na Dniu Przebłagania, Księdze Kapłańskiej 16, a następnie rozważymy Księgę Izajasza 53. Prześledzimy analizę J. Sklara i podsumowanie celów pięciu rodzajów ofiar z Księgi Kapłańskiej 1:1 do 6:7. J. Sklar był moim dziekanem akademickim przez kilka lat w Covenant Seminary w St. Louis.

Jest jednym ze światowych ekspertów w dziedzinie Księgi Kapłańskiej, studiował pod okiem profesora Wenhama, Starego Testamentu Wenhama, napisał komentarz Tyndale'a, zastępczy komentarz do Księgi Kapłańskiej, a teraz większy, pełniejszy komentarz, który zostanie wydany przez Crossway lada dzień. Opiszę różne ofiary, całopalną, zbożową, braterską, oczyszczoną, naprawczą, a następnie cele każdej z nich. Całopalenie jest podane w Księdze Kapłańskiej 1 :3 do 17.

Cel. Zadośćuczynienie i/lub podkreśla modlitwy błagalne lub pochwalne. Ofiara zbożowa, rozdział 2:1 do 16.

Często odzwierciedla cel całopalenia, ofiary. Przepraszam, często odzwierciedla cel ofiary, której towarzyszy. Ofiara wspólnotowa, rozdział 3 Księgi Kapłańskiej, wersety 1 do 17. Podkreśla wspólnotę przymierza z Panem i innymi Izraelitami.

Ofiara oczyszczenia, Księga Kapłańska 4:1 do 5:13. Zadośćuczynienie za określone rodzaje grzechu, metafora oczyszczenia. Ofiara zadośćuczynienia, 5:14 do 6:7. Zadośćuczynienie za określone rodzaje grzechu, metafora zadośćuczynienia za wykroczenie.

Chociaż zauważamy różne niuanse w celach pięciu rodzajów ofiar, dzielą one koncepcję zadośćuczynienia przez Boga za grzechy Jego ludu. W łasce Bóg zawarł przymierze tylko z Izraelem i objawił im swoją wolę dotyczącą kultu, całego systemu ofiarniczego. Miało to na celu, aby nigdy nie zapomnieli Jego świętości, swojego grzechu i Jego miłości.

Księga Kapłańska 1 do 6 szczegółowo opisuje obowiązki ludu i kapłanów w tym względzie. Często zapomina się o roli Boga, co podkreśla Sklar. J. Sklar, SKLAR wierny brat, wielki uczonek, ojej, chciał nauczyć się francuskiego, więc zaprosił Francuzkę do swojego biura, można je było tam zobaczyć, i udzielała mu korepetycji, bez wątpienia dużo robił poza biurem, a potem poszedł do francuskiej szkoły, zreformowanej szkoły we Francji, zgubiłem jej nazwę, może kiedyś się pojawi, mała szkoła, żeby wyklądać po francusku, powiedział, że za pierwszym razem było naprawdę ciężko, i powiedział, nagle, bum, zaskoczyło.

Cóż, Bóg daje dary. O, mój Boże. Ach.

W Prowansji we Francji, Aix-en-Provence jest tym miejscem. Często zapominana jest rola Boga w całym kulcie ofiarniczym, jak podkreśla Sklar. Ofiara była rzeczywiście czymś, co Izraelici dawali Panu, ale przede wszystkim czymś, co On im dał w swojej łasce jako środek zadośćuczynienia za grzechy i uzyskania przebaczenia, którego tak rozpaczliwie pragnęli.

To jest całkowite przeciwieństwo powszechnego ludzkiego impulsu, by zasłużyć na zbawienie od Boga. To śmiała deklaracja, że zbawienie przychodzi tylko wtedy, gdy Bóg, w swojej łasce, nam je udziela. Sklar, *Leviticus*, Tyndale, Old Testament Commentaries, strona 54.

Zasadniczo dzień pojednania, wciąż cytując Sklara, ukazuje łaskę i przebaczenie Boga, które definiują jego lud starotestamentowy. Księga Kapłańska 16 opowiada o najważniejszym dniu w kalendarzu ofiarniczym Izraela, dniu pojednania. RK Harrison, słynny uczony Starego Testamentu, pisze, że rozdział ten stanowi ceremonialny i teologiczny punkt zwrotny, wokół którego obraca się cała Księga Kapłańska.

Sklar zacytował Harrisona z jego *Leviticus* Tyndale Old Testament Commentary, który był komentarzem Sklara, zastępując pracę RK Harrisona! O zgrozo! W każdym razie, obaj są wybitnymi uczonymi. Badania poczyniły postępy od 1980 r., a tom Sklara jest w 2014 r. Po tym, jak Bóg przypomina Mojżeszowi o śmierci dwóch synów Aarona za wejście do miejsca najświętszego, wciąż cytując, w nieposłuszeństwie, instruuje Aarona, jak zbliżyć się do Boga.

Księga Kapłańska 16:1-5. Rozdział zawiera przegląd obowiązków Aarona, wersety 1-10, opis trzech ofiar, wersety 11-28 i instytucjonalizację rytuału, w tym instrukcje dotyczące duchowego przygotowania Izraela, wersety 29-34. Skupiamy się na trzech obrzędach.

Tak naprawdę ostatni akapit, który przeczytałem, nie pochodzi od Sklar. Jest ode mnie — długa historia.

Dzień Pojednania w Księdze Kapłańskiej 16. Arcykapłan składał trzy ofiary w Dniu Pojednania. Obejmowały one ofiarę za grzech w postaci byka za Aarona i jego rodzinę, ofiarę za grzech w postaci dwóch kozłów i ofiarę całopalną z dwóch baranów.

Jeden dla siebie, jeden dla ludu. To wszystko jest w Księdze Kapłańskiej 16. Najpierw Aaron musiał dokonać przebłagania za siebie i swój dom ofiarą za grzech w postaci byka, zanim zbliżył się do tronu łaski w miejscu świętym.

Księga Kapłańska 16:6-11. Wszystkie inne cytaty będą z Księgi Kapłańskiej 16, chyba że powiem inaczej. Aaron musiał uczynić obłok kadzidła, aby przykryć tron łaski, aby nie umrzeć.

Wiersze 12-13. Hertz wyjaśnia. Hertz jak samochód z wypożyczalni.

JH Hertz, *Leviticus*. Celem, cytuję, dymu kadzidła było stworzenie zasłony, która uniemożliwiłaby arcykapłanowi patrzenie na świętą obecność, cytuję, aby nie umarł.

Uff! Bycie arcykapłanem to poważna sprawa. Cóż, jako synowie Aarona, oni robią pokaz by-kto. Następnie Aaron ma pokropić krwią byka siedem razy wschodnią stroną tronu łaski.

Wiersz 14. Po drugie, Aaron miał poświęcić dwa kozły jako ofiarę za grzech. Poświęca jednego, a drugiego wypędza na pustynię.

Aaron zabija pierwszego kozła jako ofiarę oczyszczenia za grzechy ludu, kropiąc jego krwią tron łaski. Cytat: Tak dokona przebłagania za miejsce święte, z powodu nieczystości ludu izraelskiego i z powodu ich przestępstw, wszystkich ich grzechów. Dokonuje także przebłagania za namiot spotkania, wersety 16-17, i za cytad, ołtarz, który jest przed Panem, werset 18.

Grzech Izraela zanieczyszcza mieszkanie Boga. Jego samo mieszkanie, z jego ołtarzem i miejscem świętym. A Bóg łaskawie dokonuje zadośćuczynienia za nie oba, ołtarz i miejsce święte, najświętsze miejsce, i za grzechy ludu.

Grzech Izraela zanieczyszcza najświętsze miejsce Boga. I za to trzeba odpokutować. Niczego nie brakuje w świętości Boga, tak jak brakuje w świętości Izraela.

Aaron ma położyć ręce na głowie drugiego kozła i wyznać wszystkie grzechy ludu Izraela. Symbolicznie kładzie je na głowie kozła i wypędza go na pustynię. Kozioł niesie wszystkie ich nieprawości do odległego obszaru, gdzie ma zostać uwolniony.

Księga Kapłańska 16, nadal, wersety 20-22. Alan Ross rozpakowuje symbolikę. „Aaron położył obie ręce na kozła, aby zapewnić przeniesienie grzechu na kozła. Następnie wyznał całą niegodziwość i bunt Izraela, wszystkie ich grzechy. A grzechy te zostały złożone na kozła, aby je wywieźć na pustynię”.

Czyny Aarona wyraźnie oznaczają ofiarę zastępczą. Ręce są instrumentami zastępstwa. Wyjście kozła na pustynię oznacza zabranie grzechów ludu.

Dla cytatu, kozioł poniesie wszystkie ich nieprawości na sobie, do odległego miejsca, werset 22. Dwa kozły biorące udział w rytuale Dnia Przebłagania są zatem zastępczymi ofiarami dla ludu. Po trzeciej, Aaron miał wybrać, cytuję, barana na ofiarę całopalną dla siebie, werset 3. Miał również wybrać, cytuję, ze społeczności izraelskiej, dwa kozły samce na ofiarę za grzech i jednego barana na ofiarę całopalną, werset 5. Po złożeniu w ofierze dwóch kozłów Aaron miał zostawić swoje lniane szaty w miejscu świętym i wykąpać się.

Następnie miał zacytować, wyjść i złożyć swoją ofiarę całopalną, ofiarę całopalną ludu i dokonać przebłagania za siebie i za lud, werset 24. Sklar przedstawia Dzień Przebłagania jako Boże rozwiązanie grzechu i nieczystości Izraelitów. Wkład Sklara do badań nad Starym Testamentem w Księdze Kapłańskiej, w jego rozprawie, polegał na

omówieniu, w jaki sposób Bóg radził sobie na różne sposoby z dwoma problemami: ich grzechem i ich nieczystością.

Nie byli tacy sami, ale rozwiązaniem była łaska Boża poprzez poświęcenie dla obu. Izraelici stanęli w obliczu, cytuję, poważnego problemu. Święty Pan zamieszkał teraz pośród nich, ale ich grzechy i nieczystości zbezczęściły Jego święte mieszkanie.

Jak Święty Pan mógłby trwać pośród nich, nie wymierzając im sprawiedliwości? Poprzez regularną ceremonię pojednania, Dzień Pojednania, który oczyszczałby i usuwał grzechy i nieczystości Izraelitów, aby mogli kontynuować przymierze z Nim. Trzy obrzędy stanowiły serce ceremonii, każdy z nich dokonywał pojednania na swój własny sposób. Wzięte razem, te obrzędy w pełni odpokutowały za Izraelitów.

Ich grzechy i nieczystości nie istniały już. Tablica była całkowicie czysta. Porównaj Psalm 103 werset 12.

Święty Bóg, który jest obrażony grzechem i nieczystością, jest także współczującym i łaskawym Bogiem, który z radością oczyszcza i wybacza. Skylar, *Leviticus* o Księdze Kapłańskiej 16:1 do 34. Dzień Pojednania definiuje lud Boży Starego Testamentu jako tych, za których On dokonał pojednania i których grzechy przebaczył.

Jak Dawid później śpiewał w pochwie, cytuję, Pan jest współczujący i łaskawy, nieskory do gniewu i obfitujący w wierną miłość. Nie będzie zawsze oskarżał ani gniewał się na wieki. Nie postąpił z nami tak, jak na to zasługują nasze grzechy, ani nie odpłacił nam według naszych nieprawości.

Bo jak wysoko niebiosy są nad ziemią, tak wielka jest Jego wierna miłość do tych, którzy się Go boją. I jak daleko jest wschód od zachodu, tak daleko odsunął od nas nasze występki. Psalm 10:8 do 10.

W następnym wykładzie przyjrzymy się słudze ofiary Pańskiej w Księdze Izajasza 53.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doctrines of the Church and Last Things. To jest sesja 5, People of God in the Old Testament, Their God, Atonement.